

در همه کار احتیاط کند ناز هر کید در امان باشد

الْعِلْمُ لَا يَجْلُ مِنْهُ صَدَقَ حَبِيبُ اللَّهِ

ای که دنیا پروردگارشور
که تو را علم دین بود معلوم
مستعد از آن مفسد مانع
مستحق از آن کس محرم

وَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَ

سخن نیک گوئی با سائل
تو را دانشی در حق نطقه
ز آنکه در روی اهل طبعیت
قول خفناز منقوله صدوق

وَمِنْ كَلَامِهِ كَثْرَةُ الضَّمِكِ يَمِيتُ الْقَلْبَ

ختم آنکس که بهر زنده ولی ز برب خنده را نمیراند

خنده

خنده که کن که خنده بسیار صدوی زنده را نمیراند

الْجَنَّةُ تَحْتَ أَقْدَامِ الْأَمْهَاتِ صَدَقَ نَبِيُّ اللَّهِ

سزواد در کفایت کرایج
کردی از راه مادران مانند
خاک شوخ بر پای او که بهشت
ز قلمگاه مادران مانند

وَمِنْ كَلَامِهِ الْبَلَاءُ مُوَكَّلٌ بِالْمَنْطِقِ صَدَقَ حَبِيبُ اللَّهِ

هر که شدت با بسبب کوفی
بلا و عیب کفایت است
هر بلا و کرمی در سبب کمان
بیشتر از کفایت است

الظُّرَّةُ سَهْمٌ مَسْمُومٌ مِنْ سَهَامِ ابْلِيسَ صَدَقَ

دیدن زلف و خال نامحرم دانه کید و دام شست